

עומדים להינשא . אמן מפוחית-הפה לארי אדלר (61). וליידי סלינה הייסטינגס (30). השניים נפגשו בלונדון שעה שלארי היה עדיין נשוי לאשתו השנייה. סאלי קליין, החליט להתגרש מאשתו ולשאת את הליידי לאשה. כתנאי לנישואין ביקשה ממנו הליידי לעבור ניתוח עיקור ואדלר, שהוא אב ל- שלושה - שניים מנישואיו הראשונים ואחד מנישואיו השניים - נאות לבקשתה.

נפטרה . בביתו שבתל-אביב, ברוך אגדתי (80). נולד בבנדרי (בסרביה) לאביו סוחר אריה קארשנסקי-אגדתי ורעייתו ולמנו בתיה. למד בחצר הרגני, מילדותו, משיכה מיוחדת לריקוד קלאסי. למד בבית-ספר לבאלט באודיסה. ב-1910 עלה ארצה ולמד ציור בצלאק בירושלים. עבד בפחיתות כפועל בפרדסים, וחסק כסף כדי לממן את לימודיו. בתקופת מלחמת-העולם הראשונה גורש מן הארץ בשל נתינותו הרוסית. הוא נסע לאלכסנדר דריה ומשם הוחזר לרוסיה. בתקופת המהפכה ומליחמת האזרחים היה רקדן ב-באלט של האופרה באודיסה. בתום כל מלחמה חזר ארצה באניה רוסלאן, שהייתה הראשונה באניות שהביאו עולים ארצה במסגרת העלייה השלישית. ארגן באור לסיבת-העבודה הראשון שבין התחנה ה-מרכזית למסילת הברזל, שלידי בית הדר, את נשף-פורים הראשון בהשתתפות שמונה וולתה של תל-אביב הקטנה. הצלתה ה-נשף הראשון, שבו השתתפו גם ביאליק ואסיסקין, הפכה אותו מסורתי. אחרי כל נשף-פורים אירגן אגדתי מסע שעבר ב-רחובות העיר ונקרא "עדידי". מאוחר דיזנגוף הקציב לנישפי אגדתי סך של שלוש לירות בשנה, אך קבוצת מתחרים של אגדתי, שאירגנה אף היא נשפים בשם "חברה טראסק", פירסמה כרוזים בהם האשימה אותו כי הוא מתעשר מהנשפים, ואגדתי תבע את החברה לדין על הוצאת-דיבה, במישפט בו השתתף, כעו, גם חיים נחמן ביאליק. המשפטים נידונו על-ידי השופט האנגלי שבועיים מאסר או שלשום קנס. אגדתי ביקש מהשופט כי יבטל את העונש, וזה הסכים בתנאי שאגדתי ישלם מכיסו. הוא שילם. פיתח אמנות ריקודים, ובעיקר את זו הידועה כ"הורה אגדתי". עסק באמנות השבעית. היא אמנות-הקולנוע, הקים אולפן-צילומים וצי-לם את הסרט העיברי הראשון מזה אל-פנים שנה. זאת היא הארץ. עסק בציור ואף סירר עם תערוכת ציוריו באירופה.

תופעת עישון הסמים בבית הספר היתה ידועה לחברה הישראלית רק לגבי תלמידי השכונות הנחשלות. בסרברי הערים. תנוגי משרד הסעד הראו כי מתוך 2700 נערים הנמצאים בטיפול במסגרת חבורת רחוב, רק 500 נוטלים סמים (פחות מ-20 אחוז). המצב בקרב הנעזרות שבשולי החברה הישראלית הצעירה הוא טוב יותר. מתוך 1400 צעירות הנמצאות בטיפול במסגרת חבורת הרחוב, רק 10 אחוז מעשנות סמים.

הזעזוע לחברה הישראלית בא כאשר נודע כי לא רק בני שכונת התיקוה בתל-אביב, הקטמונים בירושלים וחליסה בחיפה מעשנים סמים. גם בניהם של האנשים היפים והמכובדים מרחביה בירושלים, מר צפון תל-אביב ומהכרמל בחיפה, שטופים בעישון הסמים. אם המחקר של משרד הסעד הוא נכון, הרי שהבעיה בקרב בני השכונות היא חריפה הרבה יותר מאשר אצל נוער השוליים. אין ספק כי אחוז המעשנים בין תלמידי גימנסיות היוקרה, של הערים הגדולות, עולה על 20 או 10 האחוזים. של מעשני הסמים שבקרב חבורות הרחוב.

הסקר האחרון שנערך בבתי הספר התיכונים בעניין עישון הסמים, נעשה בשנת 1971. הסקר נערך על ידי משרד החינוך

אנהלי בתי-הספר מעלימים עין כדי לא לכבוע בחדמית בית-ספרם

והתלמידים מעשנים חשיש בצורה חופשית כיאעם, ללא מורא ופחד

אשר חילק שאלונים בין 2000 תלמידים ב-20 בתי ספר חילוניים (בבתי ספר חסידי הבעיה אינה קיימת כלל). תלמידי הכיתות ט-י"ב, 5 אחוזים מהמשיבים הודו כי הם לוקחים חשיש למרות שצורת עריכת ה-סקר עוררה בליבם חשש שהמורים יוכלו לזהות למי שייך כל אחד מהשאלונים. 10 אחוזים נוספים ציינו כי היו מנסים לעשן לו ניתנה להם ההזדמנות. לעורכי הסקר לא היה ספק כי גם תלמידים אלה מעשנים, וכי ההוראה שלהם היא רק עניין של ניסוח. 20 אחוזים נוספים טענו כי לדעתם אין כל רע בעישון חשיש. גם לגבי אלה יודעת אנשי משרד החינוך כי הם מעשנים, וכי גם כאן, העניין הוא של ניסוח בלבד.

רק לפי סקר זה, שלא נערך בצורה מדעית, וחסינות הסודיות שהובטחה לנשאי-לים היתה מינימאלית, ברור כי למעלה מ-35 אחוזים מתלמידי בתי הספר מעשנים חשיש. מ-1971 עברו כבר כ-5 שנים ואופנת עישון חשיש גברה, בעיקר לאור הפירסום מים בעיתונות, על אישי ציבור, אמנים נערצים ואנשי בוחמה המעשנים חשיש כבר יום יומי.

בקרוב המחנכים, אישי המישפט והעוסי קים בנושא הליקוח הדיעות כיצד יש להילחם בנגע זה. בינתים ניראה כי לא נעשה דבר. משרד החינוך נקט עד כה במדיניות של בת יענה. לדברי ראשי ה-משרד, "אין מעשנים חשיש בבתי הספר

בארץ. העישון הוא עניין למיספר תלמידים בלבד, ולא מכה כללית." רק עתה, אחרי שודע על פורשת גימנסיה רחביה, הורה שר החינוך למנהל משרדו לבדוק את הנושא ברצינות.

סרט ההסברה הוסיף מעשנים

בבית המורים ומנהלי בתי הספר מעדיפים להעלים עין, כאשר נודע להם על עישון חשיש בקרב תלמידיהם. התחרות בין בתי הספר התיכונים, מסוג בתי הספר היוקרתיים, היא גדולה. כל מנהל בית ספר יודע כי אם יסגר תלמיד שלו למישרה, יזכה לפירסום בעיתונות ותדמיתו של בית הספר תיפגע. כאשר ממובר בבתי ספר פרטיים, כתיכון חדש, תיפגע גם ההכנסה הכספית של בית הספר.

המורים והמנהלים פיתחו לעצמם גם אידיאולוגיה חינוכית בעניין אי הסגרת תלמידים למישרה. הסכור השבוע מנהל בית ספר בתל-אביב: "העניין הוא חינוכי ולא בעיה מישרתית. תלמיד שיעצר על ידי המישרה, יושלך לכלא ואולי גם יר-עמד לדין, יפגע, והנוק החינוכי שייגרם לו הוא רב. המישרה צריכה לתפוס את מוכרי הסמים והבעיה תיפטר. אין למישר-טרה מה לעשות בבית הספר עצמו."

כשדיווח מיכאלי, מנהל גימנסיה רחביה, למישרה על עישון חשיש בבית הספר שלו, קמה זעקה גדולה. מיכאלי אמנם טוען כי היועץ המישפטי לממשלה, הפרר-פסור אהרון ברק, הבטיח לו כי תלמידים לא יועמדו לדין, אולם ברק מכחיש טענה זו מכל וכל. מנהלי בתי ספר מוקיעים את יוזמתו של מיכאלי, וטוענים כי תפקידו היה לחנך את התלמידים שלא לעשן חשיש ולא להסגיר אותם לשלטונות. אולם אף אחד מהם אינו יודע כיצד אפשר לחנך את התלמידים, או להילחם בנגע, לא רק בגימנסיה רחביה של מיכאלי, אלא גם בתיכון שלהם.

גם משרד החינוך אובד עצות. סרט שהופק על ידי המישרד, בו מומחשות התוצאות הנוראות של עישון הסמים, ניגזו. משום שהוברר שהסרט מעורר את סקרנות הצעירים ומביא גם את אלה שלא עישנו לכדי נסיון עישון.

מלבד הסרט לא פעל משרד החינוך מאומה בכיוון זה. המישרד לא הוציא הנ-חיות הסברתיות, לא ערך ימי עיון למורים והשאיר לשיקול דעתו של כל מנהל בית ספר ושל כל מורה את הטיפול בבעיה. ה-תוצאה היתה כמובן אפסית.

לפני כ-6 שנים הוקמה ועדה בין משרד-דית לעניין מניעת השימוש בסמים ב-ישראל. בראש הוועדה עמד היועץ הי-מישפטי לממשלה לשעבר, מאיר שמגר. מיספר הפעמים בהם התכנסה הוועדה יכול להיספר על אצבעות שתי ידיים. כאשר פרש שמגר מתפקיד היועץ-המישפטי ובמ-קומו מונה הפרופסור אהרון ברק, ירש ברק גם את תפקיד יושב ראש הוועדה לסמים. התמונה שהתגלתה לעניין זיעזעה אותו. הוא החליט להתלבש על נושא הסמים, בו ראה "אסון לאומי".

ברק היה הראשון שטען כי "בעיית ה-סמים בארץ היא עצומה". הוא הועיק שמים וארץ, דרש מהממשלה לקיים דיון מיוחד בבעיה זו וחייבר תזכיר מצדה על נושא הסמים.

ברק אומנם יודע כי התלמידים הם בעצם קורבנות סוחרי הסמים, אולם אינו מהסס לקבוע כי "אינני מוכן להבטיח שילד שעישן סמים לא יעומד לדין". לדברי ברק, אם רוצים להילחם בבעיה ולמנוע את התפשטות הנגע, אין לקבוע מסמרות בעניין זה.

"יש להתייחס לכל מיקרה לגופו, ורק אז לקבוע אם להעמיד לדין את הילד או לא." טען השבוע היועץ-המישפטי.

ניראה כי הפירסומים האחרונים בעניין החשיש בגימנסיה, וה"התפלחות" של היועץ המישפטי לממשלה על הבעיה, פותחים פתח לתיקוה, כי השלטונות ינסו לפחות להילחם בתופעה, לה השלכות המורות ב-יתר על ההברה הישראלית. אם הרגישות הציבורית והממשלתית היא אופנתית ובת-חלוף, או אם ההתייחסות תהיה רצינית ו-עיקבית, זו השאלה המדירה בימים אלה שינה מעיניו של כל הורה במדינת ישראל.

המיליונר

מדיסלדורף

הותיר ירושה

של 10 מיליון -

ובתו הצעירה

נותרה בלי

כלום

מאחד הבניינים הגבוהים המפור-ארים שליד כיכר-המדינה בתל-אביב, יוצאת בשעה שמונה וחצי מדי-בוקר צעירה נאה בת 22. היא ניגשת לתחנת-האוטובוס ונוסעת עד מרכז העיר, כשבתיקה כריכים וכמה לירות בודדות. דניאלה פלורסהיים, בתו של המיליונר היהודי-גרמני מדיסלדורף, לודוויג פלורס-היים, נשארה, לדבריה, ללא אמצעי-קיום. את המעט שנותר לה היא מקדישה לקרב על המיליונים שהותיר אביה בצוואתו -